

บทนำ

อากาศร้อนอ้าวของเมืองหลวงยามกลางวัน พอจะบรรเทาเบาบางลงบ้างได้ร่มหมู่แมกไม้ใหญ่ กิ่งก้านใบช่วยทอนแสงตะวันที่ตกตองพื้นดินไม่ให้จัดจ้านก ย่านที่พักอาศัยใกล้แม่น้ำเจ้าพระยาที่มีบ้านไม้ก็หลังคาเรือนในอาณาบริเวณรั้วล้อมกว้างขวางของตนจึงร่มรื่น

ทางลาดยางอย่างดีจากถนนใหญ่ที่ไม่อาจทะลุไปยังตรอกชอกชอยได้ได้ ทำให้ละแวกนี้ค่อนข้างสงบร้างยวดยานสัญจรไปมาอาจมีบ้างที่พลัดหลงเข้ามาด้วยในชอยถัดไปคือ 'พิสุทธาลัย' โรงแรมทรูที่ด้านหลังชนกับที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารก่ออิฐทรงโคโลเนียลสีนวล ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา แต่ก็ไม่บ่อยนัก

ได้ร่มไม้ใบบัง หยิบขอบบางในชุดไว้ทุกข์สีขาวผู้หนึ่งเดินลัดสนามเลียบบแนวทิวของตนไทรเกาหลี เรื่อยลึกลงไปหยุดยืนมองทิวทัศน์ของตึกสีนวลริมน้ำ อาจดูเปล่าตายด้วยไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเข้าไปใช้ทำประโยชน์ แต่ก็ไม่รกร้างเพราะได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดีบริเวณโดยรอบมีการจัดแต่งสวน ลงต้นไม้และติดไฟโคมสำหรับให้แสงสว่างในยามกลางคืนอยู่เป็นระยะ ตรงตึกสีนวลยังตั้งม้านั่งสำหรับ

พักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งผู้ที่จะย่างกรายเข้ามาได้หากไม่ผ่านมาจากทางเดินเชื่อมสวนของโรงแรมที่ไม่ได้กั้นรั้วล้อมคั่นไว้ ก็ต้องลัดมาทางสนามหญ้าบ้าน 'พิสุทธา' เท่านั้น

จากตึกสินवल ทิพย์อำภามองย้อนกลับไปตามทางที่เพิ่งเดินมาบ้าน... ในวัยเยาว์ ที่นี่คือสถานที่ที่เธอเติบโตและเคยวิ่งเล่นประสาเด็กในฐานะลูกหลานบ้านพิสุทธา ตระกูลเก่าแก่ซึ่งเป็นเจ้าของคฤหาสน์กลางซอยตลอดมาจนถึงตึกฝรั่งหลังนี้ และโรงแรมหรูข้างเคียง

ทิพย์อำภากล่องให้ตัวเองมองภาพที่ไม่ได้เห็นมานาน ครูใหญ่จึงไล่สายตามองหาสิ่งที่เคยอยู่ในกำแพงคั่นระหว่างอาณาบริเวณของตระกูลพิสุทธากับเพื่อนบ้าน แล้วก็ได้เห็นประตูไม้ระแนงที่แทรกอยู่อย่างเงียบเชียบ ความโปร่งที่แลทะลุเผยให้เห็นหมู่เรือนไทยหลังใหญ่ริมน้ำซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินข้างเคียงได้ชัด

ยังอยู่จริงๆ

ดวงตาอ่อนแสงทอดจับประตูที่สร้างขึ้นด้วยความเห็นพ้องต้องกันของเจ้าของที่ทั้งสองด้านเมื่อหลายสิบปีก่อน เพื่อการไปมาหาสู่โดยง่าย เมื่อยังเยาว์จนเป็นสาวรุ่น เธอเคยได้อาศัยลัดประตูเล็กๆนี้ไปหา 'พี่พลอย' หญิงสาวเพื่อนบ้านที่เปรียบได้กับพี่สาวที่เห็นกันมาแต่น้อย ขณะที่พี่ชายคนเดียวของเธอได้ใช้เป็นสะพานสานไมตรีกับเจ้าของนามเดียวกันนั้น

'น้องทิพย์...มาอ่อนอะไรพี่พลอยอีกหรือเรา'

หูราวกับจะแว่วได้ยินเสียงพี่ชายที่ถือโอกาสผ่านประตูบานนี้ไปตามน้อง ภาพอดีตเมื่อยังเยาว์คล้ายกับจะพุ่งขึ้นมาในความคิด วันที่เคยเป็นเพียงน้องน้อยของพี่ๆ

พี่ทิน...พี่พลอย...

แววตาของทิพย์อำภาอ่อนแสง อันที่จริงเธอน่าจะใช้ทางเข้าออกหน้าบ้านซึ่งเป็นประตูใหญ่ แต่เพราะคิดถึงคืนวันเก่าๆ ที่แม่จะ

ทวนคืนกลับมาไม่ได้ แต่ก็อยากทำอะไรเหมือนที่เคยทำเมื่อยังเยาว์นั้นอีกสักครั้ง

สลักเก่าขึ้นสนิมที่เพียงคล้องให้ปิดสนิทแสดงให้รู้ว่าประตูบานนี้ น่าจะไม่ค่อยได้เปิดใช้ให้ใครผ่านไปมาเหมือนในอดีต ดีไม่ดีอาจไม่เคยเปิดอีกเลยนับแต่ทิพย์อาภาตามสามีไปสร้างครอบครัวในต่างประเทศ ซึ่งก็น่าจะเท่ากับชั่วระยะเวลาที่ 'พีทิน' พี่ชายคนเดียวของเธอแต่งงานกับพี่สะใภ้คนปัจจุบัน ซึ่งไม่ใช่ 'พี่พลอย'

ไม่ทันที่ทิพย์อาภาจะได้ขยับเปิดประตูบานเก่า หางตาที่เหมือนจะเห็นความเคลื่อนไหวใดๆ ก็ถึงความสนใจให้หันกลับไปยังตึกฝรั่งภาพที่เห็นคือเด็กสาวคนหนึ่งวิ่งผ่านหน้าไปผลุบซ่อนตัวในพุ่มต้นเข็มอินเดีย

ทิพย์อาภามองอาการย่อตัวพลงยกนิ้วแตะริมฝีปากส่งสายตาขอร้องของเจ้าของดวงตาพราวซุกซ่อนอย่างประหลาดใจ เพียงครู่เดียวก็ได้เห็นชายหนุ่มอีกคนโผล่เข้ามาชะเง้อมองหา สีหน้าร้อนใจ

"ขอโทษครับ เห็นเด็กผู้หญิงผมยาว ผิวขาว ตาโตๆ สูงประมาณนี้ผ่านมาแถวนี้บ้างไหมครับ"

"เด็กผู้หญิงผมยาวหรือจ๊ะ"

ทิพย์อาภาทวนคำพูดที่ได้ยิน ผู้ที่ผลุบตัวซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้เงยบกริบอาจไม่ถึงกับเป็นหญิงสาวที่อยู่ในวัยงามสะพรั่ง แต่ก็เรียกไม่เต็มปากว่า 'เด็กผู้หญิง' ไม่ทันคิดว่าอาการลังเลของตนจะทำให้อีกฝ่ายเข้าใจไปอีกทาง

"ไม่เห็นไม่เป็นไรครับ ขอโทษที่รบกวนนะครับ"

แม้ชายหนุ่มตรงหน้าจะดูร้อนใจ แต่ก็ไม่ลืมหือค้อมศีรษะลาด้วยท่าทางสุภาพอย่างที่ทิพย์อาภาอดนึกชมไปถึงคนอบรมสั่งสอนไม่ได้ ขณะที่ตนไม่ได้ตั้งใจช่วยปกปิดก้าวออกมาเยือนถอนหายใจเอือกใหญ่แถมด้วยการส่งยิ้มจนตาพราวมาให้

"ขอบคุณนะคะ"

"ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย ขอบคุณทำไมจ๊ะ"

"ไม่ได้ทำนี่ละคะ ขอบคุณนะคะ" เจ้าของดวงตาสีน้ำผึ้งตอบเสียง
สดใส

"หนึ่พ่อหนุ่มคนนั้นทำไมหรือจ๊ะ ฉันถามได้ไหม เขาเป็นเพื่อน
หรือคนร้ายหรือเปล่า"

แม่ชายหนุ่มเมื่อครู่จะดูสุภาพ แต่ลักษณะท่าทางอีกทั้งผิวพรรณ
ขาวล่อของเด็กสาวผมยาวจรดบั้นเอวตรงหน้าก็ชัดว่าน่าจะเป็น
ลูกหลานคนมีฐานะ ดวงหน้าที่เห็นชัดยามนี้มีเครื่องหน้าเด่นสุดคือ
ดวงตาเป็นประกายสุกใสโดยเฉพาะในยามหัวเราะรำเริง

"แค่พี่ชายตัวร้ายเท่านั้นคะ ยังไม่ถึงกับเป็นคนร้าย"

เด็กสาวขอตัวหลังจากนั้น อาการชะง่อมองซ้ายที่ขวาที่คล้าย
ซึ่งใจเลือกทางหนีทีไล่ให้พ้นพี่ชายที่กำลังตามหา นั้นชวนให้ทิพย์อาภา
ที่เผลอมองตามคิดถึงช่วงเวลาในอดีตที่เคยแอบหนีพี่ชายมาวิ่งเล่นอยู่
ในสถานที่แห่งนี้

'น้องทิพย์ กลับบ้านได้แล้ว' ในสายลมราวกับจะแว่วเสียง
เรียกหาของพี่ชาย... พี่ที่จากเธอไปแล้วอย่างไม่มีวันหวนคืน

ทิพย์อาภาจะพริบตาถี่ไล่หยาดน้ำอุ่นที่ร้อนขึ้นมากลอสองตา
หัวใจเธอยังเคঁร่ำสร้อยอยู่กับการสูญเสียที่ใหม่สด ชาวร้ายเกี่ยวกับ
พี่ชายทำให้การกลับมาเยือนบ้านที่ไม่ได้หวนคืนมานานคราวนี้เต็มไปด้วย
ด้วยความคิดถึงที่มีต่อเขามากเหลือเกิน

ภายใต้แสงตะวันในมุมที่ร้างร่มใบของหมู่แมกไม้ใหญ่จัดจ้าเสีย
จนต้องหยีตา แม้ในมือมีพัดเล็กๆ ที่นำมากางกันให้ได้บ้าง ทว่า
เมื่อต้องมองสู่แดดคนานๆ ตาก็ยังพรั่ เริ่มจะเวียนหัว สุขภาพที่ส่งผลให้
ร่างบอบบางนั้กเมื่อต้องอยู่กลางแจ้งร้อนจัดนานๆ จึงประหวั่น
แม้บอกตัวเองให้แข็งแรงเพราะยังมีอีกหลายเรื่องต้องทำ แต่เพียง

ก้าวเท้าจะหมุนตัวหันหลังกลับ ทิพย์อาภาท้หน้ามีตจนทรงตัวจะ
ไม่ยู่เสียได้

"คุณน้ำ!"

เด็กสาวที่ยังไปไม่ไกลปราดมาประคองไว้ได้ทัน พาไปนั่งพักที่
ม้านั่งมุมหนึ่งแล้วยังมีแกใจวิ่งกลับไปหยิบพัดที่หลุดจากมือทิพย์อาภา
ตกยู่กับพื้นมาส่งให้

"ขอบใจนะจ๊ะ"

ทิพย์อาภามองเด็กสาวที่มีน้ำใจ นอกจากไม่ทิ้งเธอไว้ตามลำพัง
แล้ว เวลานั้นยังพยายามใช้มือข้างหนึ่งโบกเรียกลมให้แทนพัด อีกข้าง
ขยับหมวดคลึงปลายนิ้วให้เบาๆ ขณะที่ปากบ่นอุบ

"มือคุณน้ำเย็นจัง ขอโทษนะคะ เป็นโลหิตจางหรือเปล่าคะ"

"หน้ามีตเท่านั้น ไม่เป็นไรแล้วละจ๊ะ"

"มียาใหม่คะ หรือจะหาหมอดี ขอโทษนะคะ คือสีหน้าคุณน้ำ
ไม่ค่อยดีเลย ถ้ายังไม่เคยตรวจ...ควรสักนิดโดยเฉพาะโรคเลือด..."
ความห่วงใยในเนื้อเสียงและแววตาที่มองมาเรียกรอยยิ้มอ่อนโยน
บนใบหน้าเซียวของทิพย์อาภา

"หนู..."

"พริ้มคะ คุณน้ำเรียกพริ้มก็ได้"

น้ำเสียงเอาใจและสัมผัสอ่อนโยนขณะที่เจ้าตัวไล้มือของ
ทิพย์อาภาเบาๆ ด้วยหวังจะให้อุ่นขึ้นมาบ้าง สะกิดความปรารถนา
ที่ซ่อนลึกในใจของคนรับ

ลูกสาว...เคยฝันว่าอยากมีลูกสาวสักคน...ความฝันที่ได้แค่ฝัน...

"ฉันมีปัญหสุขภาพนิดหน่อยนะจ๊ะ ทำไม่ถึงสงสัยว่าฉันมีปัญหา
เกี่ยวกับเลือดละจ๊ะ"

"พริ้มพอจะคุ้นอาการอย่างคุณน้ำอยู่บ้าง คือ...แม่พริ้มเสียเพราะ
โรคเลือด..." คนพูดเสียงแผ่วลงครู่เดียวเท่านั้นก่อนเจ้าตัวจะปรับ

น้ำเสียงเป็นปกติ

"คุณน่าจะไม่เป็นอะไรมาก แต่ตรวจสุขภาพบ้างก็ดีนะคะ"

ความเห็นใจในดวงตาทิพย์อำภาที่หม่นแสงสลดทำให้ผู้ที่อ่อนวัยกว่าไม่อาจตัดใจขอตัว ทั้งความสูญเสียของตนที่หลุดปากออกไปได้เป็นรอยแตร้าค้างอยู่ในใจใครได้ รอยยิ้มสดใสอย่างคนยิ้มง่าย จึงกระจ่างในหน้าขณะที่เธอส่งเสียงคุยเจื้อยแจ้ว

"คุณน่าจะเคยเป็นแขกพักที่พิสุทธาลัย พรีเมี่ยมที่โรงแรมเหมือนกัน กลับพร้อมกันไหมคะ เดินไปด้วยกัน"

"ขบใจที่อุตสาหะเป็นห่วง ฉันไม่ใช่แขกของโรงแรมหรอกจะแค่ม่า...เดินเล่นเท่านั้น"

ทิพย์อำภาไม่ได้บอก ที่ตั้งใจจะมุ่งไปคือเรือนไทยข้างเคียงเสียมากกว่า แล้วก็ต้องประหลาดใจกับสิ่งที่ได้ยินต่อมา

"งั้นคุณน่าจะมาดูตึกฝรั่ง สวยนะคะ พรีเมี่ยมได้ยินมาว่าเก่าแก่ เสียตาย...เห็นว่าจะถูกรื้อเสียแล้ว" น้ำเสียงและประกายตาคนพูดชื่นชมอาคารเก่าหลังนี้ด้วยใจจริงอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่คำขานที่ได้ยินนั้นก็สะดุดหู

"หนูเรียก 'ตึกฝรั่ง' รู้จักชื่อที่คนแถวนี้เรียกตึกหลังนี้ด้วยหรือจ๊ะ" ถามไปแล้วก็อดยิ้มไม่ได้เมื่ออีกฝ่ายหันมามิใส่ต่าให้อย่างสดใส ที่แปลกใจอีกเรื่องแต่ไม่ได้เอ่ยปากออกไปคือเธอรู้ได้อย่างไรว่าตึกหลังนี้กำลังจะถูกรื้อทิ้งในอีกไม่นาน

"พอรู้ค่ะ คุณตาคุณยายของพรีเมี่ยมเกิดแล้วก็โตที่นี่ เคยเห็นตึกหลังนี้ตั้งแต่สมัยก่อสร้าง คุณยายของพรีเมี่ยมชอบตึกฝรั่งหลังนี้มากค่ะ"

"อย่างนั้นหรือจ๊ะ" ทิพย์อำภาพยักหน้า "ฉันเองก็เคยอยู่ที่นี้มาก่อน คุณตาคุณยายหนูชื่ออะไรจ๊ะ เพื่อฉันจะเคยรู้จัก"

"คุณตาชื่อปริษฐ์ ส่วนคุณยาย...น้องสาวฝาแฝดของท่าน"

ชื่อพรรณนี่คะ"

ชื่อที่ได้ยินสะดุดหู อากาณิ่งด้วยเจ้าตัวพยายามค้นลึกลงไปใน ความทรงจำทำให้เด็กสาวรีบเอ่ยต่อด้วยเสียงสดใส

"คุณน่าจะไม่ทันได้รู้จัก เพราะพวกท่านย้ายตามคุณทวดไปอยู่ เชียงใหม่ตั้งแต่ยังไม่แต่งงานทั้งคู่เลยคะ" แววดาหม่นแสงเสียดาย เมื่อครู่กระจ่างสดใสเมื่อเจ้าตัวเอ่ยถึงครอบครัว

"เชียงใหม่หรือจ๊ะ"

ทิพย์อาภาณิกเอ็นดูผู้ที่กำลังเปลี่ยนสีหน้ายิ้มแยมชวนคุย แทบลิ้มความตั้งใจที่จะถอยไปจากสถานที่แห่งนี้ แชนยังทอดอยู่ใน มือเด็กสาวแปลกหน้าไม่มีที่ท่าจะถอนคืนทั้งที่ไม่ใช่นิสัย แม้ไม่ใช่ คนถือตัวแต่ก็หาใช่คนที่จะปล่อยให้คนแปลกหน้าเข้าถึงเนื้อตัว ได้ง่าย ๆ อะไรอย่างนี้เช่นกัน

"คะ เชียงใหม่ พริ้มเองก็เกิดและโตที่นั่น เป็นคนเชียงใหม่แท้ๆ ตั้งแต่เกิดเลยคะ ถ้าไม่นับเรื่องเที่ยวแล้วล่ะก็...ครอบครัวและชีวิตทั้งหมด ของพริ้มก็นับว่าอยู่ที่นั่นทีเดียวเท่านั้นละคะ"

อาจเป็นความร่าเริง และรอยยิ้มเปิดเผยของ 'หนูพริ้ม' ที่ ไม่คิดถามถึงเรื่องส่วนตัวของคุณสนทนา ได้แต่ชวนพูดคุยให้ฟังเพลิน ทำให้ทิพย์อาภาเต็มใจนั่งคุยอยู่นาน อดนึกไม่ได้ว่าหากเธอไม่ ไร้วาสนาก็อาจมีลูกสาวตัวน้อยๆ คลอเคลียจะจำเช่นเดียวกันนี้

เสียดาย...

"อยู่นี่เองยายพริ้ม" เสียงเข้มงวดของใครคนหนึ่งแว่วแทรกมา แต่ไกล

คนถูกเรียกสะดุ้งทั้งตัว เสียงคุยที่ทิพย์อาภากำลังฟังเพลินๆ สะดุดเดี่ยวนั้นทันที

"ตายแล้วพี่พัทธ์!"

เด็กสาวรีบผุดลุกยืน อาจตกใจแต่สีหน้าไม่ได้ตื่นกลัวอะไรนัก

"พริ้มคงต้องไปแล้ว ลานะคะ คุณน้ำยืมสวย...ยืมบ่อยๆ นะคะ คุณยายพริ้มบอกว่าถ้าใจสบาย สุขภาพก็แข็งแรง"

"อ้าว...ฉันจะได้เจอหนูอีกไหม"

"ถ้าคุณน้ำมีโอกาสไปเที่ยวเชียงใหม่ แวะไปถามหาพริ้มที่ร้านผ้าทอของคุณยายสิคะ" คนเชื้อเชิญส่งยิ้มตาพราวมาให้เป็นการลาอีกครั้ง ก่อนจะวิ่งอ้ววนหนีพี่ชาย แต่สุดท้ายก็ถูกคว้าไว้ได้เสียก่อน

ทิพย์อำภามองภาพพี่ชายที่ทั้งเอ็ดทั้งปลอบ หว่านล้อมน่องก่อนจับจูง ลากให้เดินไปด้วยกัน ดวงตาอ่อนแสงขณะที่ความคิดอ่านทวนระลึกถึงอดีต...วันที่เคยเป็นน้องของพี่เช่นเดียวกันนั้น รู้สึกอุ่นที่ส่องตาเมื่อได้คิด...อดีตที่เนิ่นนาน...และไม่มีทางทวนคืน...

"แม่ครับ"

เสียงเรียกของใครคนหนึ่งดึงความสนใจของทิพย์อำภามาจากภาพอดีต เธอกะพริบตาถี่ ไล้ละอองน้ำอุ่นในสองตาพร้อมกับระบายรอยยิ้มในหน้าก่อนหันไปหาชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งสองคนที่เดินเข้ามาหาจนใกล้

"ตรอง...ตรัย...มาเมื่อไรลูก"

ชายหนุ่มเค้าโครงหน้าละม้ายทั้งสองยิ้มให้แม่ คนหนึ่งทรุดตัวนั่งลงแทนที่เจ้าของรอยยิ้มสดใสพลางยื่นมือไปกุมมือผู้เป็นแม่ไว้อย่างเอาใจ

"เดี๋ยวนี้เองครับ คนที่บ้านพิสุทธาบอกว่าแม่เดินมาทางนี้...มาทำอะไรแถวนี้ครับ"

"ว่าจะไปหาป่าพลอย จำป่าพลอยที่แม่เล่าให้ฟังได้ไหม นั่นอย่างไรจะ ประตุเชื่อมสองบ้านที่แม่มักใช้ลัดผ่านป่าหาป่าพลอยสมัยเด็กๆ"

"อ้อ..."

ลูกชายที่นั่งอยู่ข้างกายพยักหน้ารับ ก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆ แม้จะเห็นได้ชัดว่าต้นไม้ใบหญ้าได้รับการดูแลตัดแต่งจนโล่งโปร่ง แต่อาคารสีนวลที่ตั้งตระหง่านก็ยังคงดูอ้างว้างด้วยเพราะถูกทิ้งร้างไม่ได้ใช้ประโยชน์

"งั้นนี่ก็ตึกฝรั่ง...เรือนหอว่างที่แม่เคยเล่าให้ฟังสินะครับ"

"จ๊ะ" ผู้เป็นแม่ว่า

"ตึกเก่ายังสวย...ทิ้งไว้เฉยๆ น่าเสียดายนะครับ"

"ไม่นานก็จะถูกทุบทิ้งแล้วละจ๊ะ"

บางอย่างในเนื้อเสียงที่ได้ยินทำให้ลูกชายอีกคนที่ตั้งแต่มายังไม่เอ่ยอะไรสักคำ ย่อตัวลงนั่งบนส้นเท้าตรงหน้าแม่ มือเอื้อมไปแตะท่อนแขนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเอาใจ

"แม่...เสียดายเธอครับ"

คนเป็นแม่ยิ้ม ลูกสองคน...ตรง และตรัย แม่เค้าโครงหน้าละม้ายแถมรูปร่างไล่เลี่ยจนมองเผินๆ แต่ไกลเกือบแยกไม่ออกทั้งที่ห่างกันเกือบสองปี หากเมื่อมองใกล้จะพบความแตกต่างที่ดวงตาของตรัยลูกชายคนเล็กซึ่งขี้เล่นช่างเจรจา นั้นออกจะดูเป็นประกายพราวระยบอย่างคนอารมณ์ดีเป็นนิจ ในขณะที่ผู้เป็นพี่จะนิ่งลึกลับสนึนที่ค่อนข้างจะเงียบขรึมกว่า

"ตึกฝรั่งหลังนี้เคยเป็นส่วนหนึ่งของอดีตที่แม่ไม่คิดว่าจะได้ทวนกลับมาที่เท่านี้เอง"

"คนที่เพิ่งวิ่งหนีไปด้วยหรือเปล่าครับ เห็นหลังไวๆ เมื่อกี้พี่ตรงเห็นไหม" ตรัยว่าพลงบู้ยไ้ไปทางพี่ชายที่เพียงยิ้มตอบเท่านั้น

"คนที่วิ่งหนี?" ทิพย์อาภาง ครูเดียวก็ยิ้ม

"ทันเห็นด้วยหรือจ๊ะ หนูพริ้ม...แขกพักที่โรงแรม แถบออกว่า คุณตาชื่อพริษฐ์ คุณยายชื่อพรรณี...พี่น้องฝาแฝด ถ้าแม่จำไม่ผิด

ดูเหมือนจะเป็นเพื่อนคนสำคัญของบ้านพิสุธา"

"เอ๊ะ! งั้นน่าจะเป็นคนแถวนี้ ทำไมพักโรงแรม" ตรัยตั้งข้อสงสัยให้แม่ต้องเฉลยความ

"ได้ยินว่าครอบครัวย้ายไปตั้งรกรากที่เชียงใหม่ตั้งแต่พ่อแม่ของแกยังไม่เกิด ตัวแกเลยนับเป็นคนแถวนี้ไม่น่าจะได้แล้วละ ทำทางเป็นเด็กดีมีน้ำใจนะลูก แดดแรงทำเอาแม่หน้ามืด แกก็อุตส่าห์เป็นหวง นิ่งบิบบิ่งนวด อยู่คุยเป็นเพื่อนแม่"

เล่ามาถึงตรงนั้นคนเป็นแม่ต้องรีบบีบมือลูกชาย โดยเฉพาะลูกชายคนโตที่หน้าเปลี่ยนสีด้วยความเป็นหวงขึ้นมาทันที

"หน้ามืดนิดเดียว ตอนนี่ไม่เป็นไรแล้วลูก หนูพริ้มแกช่วยพัดช่วยนวดจนดีขึ้นเยอะเชียะ ถ้าไม่ต้องหนีพี่ชายก็คงอยู่คุยจนตรงกับตรัยมาหรอก" คนเป็นแม่เสียงแผ่ว แหวตาทมนแสงเมื่อเอ่ยต่อมา "แก่นารักนะลูก ถ้า..."

"อีกหน่อยพี่ตรองกับตรัยจะหาลูกสาวมากrabดักนะครับ แต่ใครจะหาได้ก่อนนี่...แม่น่าจะต้องลุ้นนานหน่อย" ลูกชายคนเล็กเปลี่ยนเรื่องหีบ ในขณะที่ผู้เป็นพี่รีบเข้ารีบเป็นลูกคู่

"คนไหนล่ะที่จะจุงมากrabดักแม่นะ มาริสสา แครี่ หรือ..."

"โอ๊ยๆ" ตรัยรีบขัด ร้องเสียงหลง "รู้เยอะไปนะพี่ตรอง ปกติเห็นทำแต่งงาน ไม่เดินทางก็เอาแต่นั่งหน้าจอคอมฯ อยู่บ้าน อย่ายอกนะว่าที่เห็นนั่นนะเอาแต่ส่องเฟซบุ๊กตรัย"

คนเป็นพี่ยกไหล่ หัวเราะในลำคอ ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ พอใจแค่เห็นวาร์รอยหมองในดวงตาแม่เลื่อนหายเพียงเท่านั้นเอง

"ไม่ว่าจะคนไหนก็เถอะ ขอให้รู้ ไม่ว่าตรองกับตรัยเลือกหรือรักใคร...แม่อก็จะรักคนที่ลูกเลือกแล้วเสมอ จำไว้นะลูก" มือของผู้เป็นแม่สัมผัสลูกทั้งสองอย่างแสนรัก

ระหว่างลูกชายทั้งสอง ตรัยออกจะเป็นคนว่าเรื่องเปิดเผยกว่า

จึงมีเพื่อนทั้งหญิงและชายสนิทสนมคบหาหลากหลายตาอยู่ หญิงสาวที่ควงไปไหนต่อไหนก็แทบจะไม่ซ้ำหน้า ในขณะที่พี่ชายค่อนข้างจะเงียบขรึมและไม่ชอบยุ่งกับใคร ออกจะเป็นคนโลกส่วนตัวสูงเสียจนสาว ๆ ที่คอยขม้ายชายตาอยากคบหาเกินสถานะเพื่อนเข้าไม่ถึงตัว

ท่าทางไม่ค่อยสนใจจะคบใครหรือคิดมีแฟนของลูกชายคนโต ทำให้ทิพย์อาภาเคยวิตกเสียเอง เกรงว่ารสนิยมของเขาจะผิดเพี้ยนและไม่กล้าบอกกล่าว ยังเอาไปปรึกษาพ่อของลูกและทำเสียบๆ เคียงๆ กับเจ้าตัวที่ความรู้สึกไว นึกสงสัย จนคนเป็นพ่อเฉลยกับลูกชาย จึงถึงบางอ้อกันทั้งพี่ทั้งน้อง

‘แม่ไม่ต้องห่วงนะครับ ตรัยรับประกันว่าพี่ตรองยังไม่รักใคร่ ‘ผู้หญิง’ แน่ ตอนนีตรัยว่าคิดคงยังไม่ว่างมายังสรุปออกให้พี่ตรองก็เท่านั้นเอง’ ตรัยปลอบแม่ในขณะที่พี่ชายกับพ่อพยายามกลั่นเสียงหัวเราะอีกอึก

สำหรับผู้เป็นลูกชายคนโต...เขาแค่ยังสนุกกับสิ่งที่ทำมากกว่าจะมีเวลาให้ใคร ที่สำคัญสังคมในต่างแดนทำให้หญิงสาวรอบกายดูออกจะโตเกินวัยไปสักหน่อยสำหรับเขา จึงยังไม่พบใครที่จะดึงความสนใจไปจากงานเหมือนอย่างที่นี่น้องชายเฝ้าอยู่บ่อยๆ ก็เท่านั้นเอง

"นี่ไง แบบนี้ตรัยถึงรักแม่ที่สุด" คนพูดว่าพลางโอบแขนกระชับอ่อนแม่ ในขณะที่ผู้เป็นพี่ชายยิ้มให้ท่านอย่างอ่อนโยน

"จ๊ะ แม่รู้"

ทิพย์อาภาบอกก่อนเบี่ยงตัวออกจากอ้อมแขนของลูกชาย หยัดตัวลุกยืน ชวนลูกชายทั้งสองที่พร้อมจะรับคำแม่เสมอให้ออกเดินไปด้วยกัน

"ตรองกับตรัยไปกราบป้าพลอยกับแม่ นะลูก โดยเฉพาะตรอง... แม่อยากให้คุณฝากเนื้อฝากตัวกับป้าพลอย"

"น้องทิพย์! นี่น้องทิพย์จริงๆ หรือนี่"

น้ำเสียงยินดีจากเจ้าของหมู่เรือนไทยร้องทักผู้ที่รออยู่ในศาลา
รับรอง มือยกปรับโหว้จากผู้มาเยือนที่ได้พบอีกครั้ง ดวงตาเป็นประกาย
มองทิพย์อภาและลูกชายทั้งสอง สีหน้าท่าทางดีอกดีใจที่ชัดว่ามาจาก
น้ำใสใจจริงทำให้คนทั้งสามอดยิ้มไปด้วยไม่ได้

"พี่พลอยสบายดีนะคะ"

"จะ...นี่...ตรงกับตรัยสินะ ครั้งสุดท้ายที่เห็นยังตัวไม่พินแอม ดูลิ
ตอนนี่สูงกันจนป่าต้องแหงนคอคุยแล้ว มาถึงเมื่อไรกันจ๊ะ แล้ว
นายชั้นไปไหน ทำไมไม่มาด้วยกัน แล้วจะอยู่กรุงเทพฯ ได้กี่วันจะ
เนี่ย"

เจ้าของบ้านรั้วคำถามพลางส่งมือไปรังผู้ที่อ่อนอาวุโสกว่าให้ตาม
ขึ้นไปนั่งบนยกพื้นกลางศาลา มีเด็กสาวประคองถาดเครื่องดื่ม
พร้อมของว่างตามไปวางบนโต๊ะชาคู้ตัวเตี้ย ก่อนคลานเข้าถอยออกไป
ไปอย่างเรียบร้อย

"ตอบคำถามไหนก่อนดีละคะ พี่พลอยถามจนทิพย์ตอบไม่ทัน
เสียแล้ว"

แล้วคนเฝ้าก็ได้ค้อนวงหนึ่งมาเป็นรางวัล

"ก็แหม...ไม่ได้เจอกันกี่ปีแล้วละ"

"จะกี่ปีพี่พลอยก็ยิ่งเหมือนเดิมนะคะ ได้ยินว่าเดี๋ยวนี้เป็น
ที่ปรึกษาศูนย์สมุนไพรรวมของมหาวิทยาลัยด้วยหรือคะ"

เพราะเคยเติบโตใกล้ชิดจึงรู้ หมู่เรือนไทยแห่งนี้ร่มรื่นมาแต่ไหน
แต่ไรด้วยความสุขของผู้ที่เปรียบเสมือนพี่สาวแท้ๆ ผู้นี้อยู่ที่ต้นไม้
สารพัดสารพัน การใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับต้นหมากรากไม้จึงทำให้
พลอยจันทร์ชำนาญเรื่องสมุนไพรรวมอย่างหาตัวจับยาก

"โดนเจ้าของมหาวิทยาลัยรบเร้าจนรำคาญนะ" ปากว่ารำคาญ
ทว่าน้ำเสียงแสดงชัดว่ารักใคร่ผู้ที่อยู่ถึงอยู่ไม่น้อย

"คุณเพชร...สบายดีนะคะ" ทิพย์อาภาถามถึงเจ้าของมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังซึ่งผู้เป็นเหมือนพี่สาวทำเป็นเอ่ยก่อน

"จู้จี้ขี้นเหมือนเคยนั่นแหละ ลูกสอง...ชายหนึ่งหญิงหนึ่งคนหนึ่งทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ไม่ได้เป็นครูบาอาจารย์อะไรอย่างพ่อค้าหрок ส่วนอีกคนกำลังต่อโทที่อังกฤษ คงอีกนานกว่าจะกลับเพราะเห็นว่าจะต่อเอกเสียด้วย" พลอยจันทร์เล่าถึงครอบครัวน้องชายเพียงเท่านั้นก็เปลี่ยนเรื่องมาชักใช้ผู้ที่อยู่ตรงหน้าต่อ

"บอกว่าพี่ถามเยอะ แต่ยังไม่ตอบพี่สักข้อ ทั้งแม่ทั้งลูก ว่ายังไงจะ นายธันมาหรือเปล่า"

"คุณธันติดธุระค่ะ วันนี้เลยขอตัว ไม่ได้มาด้วย"

ธุระที่ว่าของสามีนั่น ทิพย์อาภาารู้ดีว่าเขาหาเหตุเพื่อเลี้ยงที่จะมีส่วนในนัดตอนบ่ายของเธอและลูกชายที่บ้านพิสุทธา...บ้านเดิมของทิพย์อาภาซึ่งห่างจากหมู่เรือนไทยนี้เพียงรั้วกัน

'พินัยกรรมของพี่ชายคุณ...ให้เป็นเรื่องของคุณกับลูกเถอะน้องเขยอย่างผม ยังไงเสียก็ยังไม่เป็นคนนอก'

จริงอยู่ที่สามีมภรรยา นับได้ว่าเป็นคนคนเดียวกัน ทว่าหากเกี่ยวพันกับทรัพย์สินสมบัติใดๆ ของบ้านฝ่ายภรรยาแล้วนั้น ธันวามักขอไม่ยุ่งเกี่ยวเสมอ

"แล้วนี่คนไหนตรง คนไหนตรงจะเนีย โตขึ้นหน้าตาเปลี่ยนไปเยอะเลย"

พลอยจันทร์หันไปหาหลานชายที่เอาแต่นั่งยิ้มมอง อากาณั่งขัดขากับพื้นไม้กระดานเรียบร้อยไม่ประดับประดาของทั้งสองทำให้นึกพอใจอยู่เงียบๆ

"ตรัยครับคุณป้า ส่วนที่ยิ้มสายน้อยกว่าก็พี่ตรง...ตรียะครับ"

ประโยคแนะนำตัวเองของหลานชายคนเล็กทำให้พลอยจันทร์อดหัวเราะไม่ได้

"จำได้แล้ว โดยเฉพาะชื่อ ตรียะ...ตรอง ถึงยิ้มสวยน้อยกว่าแต่
ยิ้มมากกว่าเดิมเยอะเลยนะ แล้วนี่เรียนจบ ทำงานทำการกันหรือยัง"

"ตรียะยังเรียนอยู่เลยครับ ไม่จบสักที" หลานชายคนเล็กกว่า
น้ำเสียงคล้ายอ่อนใจตัวเองอย่างที่ทำให้คนเป็นแม่อดสายหน้าเบาๆ
ไม่ได้

"ตรียะกำลังต่อเอกคะพี่พลอย"

ผู้เป็นแม่เอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยชั้นนำในสหรัฐอเมริกา ก่อนจะเล่า
ถึงลูกชายอีกคน

"ตรองทำงานแล้ว...รายนี้ชอบเดินทางคะ ตรองบอกว่ามีอาชีพ
เป็นนักเดินทาง ทิปก็ไม่ค่อยเข้าใจ รู้แต่ลูกชอบเท่านั้นเอง"

"ไม่ชอบอยู่ติดที่ว่อย่างนั้นสินะ" ผิวเข้มเพราะคร้ามแดด
แพกแม่และน้องทำให้พลอยจันท์อดทักไม่ได้

"ชอบเที่ยวเท่านั้นเองครับ"

"เที่ยวจนเป็นอาชีพได้ถือว่าใช้ชีวิตเป็น เธอกับนายธันเลี้ยงลูกดี
สองคนมองที่แรกเหมือนคู่แฝด แต่ดูดีๆ ตรียะเห็นจะเหมือนน้องทิพย์
มากกว่า ส่วนตรอง..." พลอยจันท์เอียงหน้าพิศมองหลานชายคนโต
ที่ดูขรึมกว่าน้อง

"เลือดข้ามแต่ไม่ทิ้งสาย...คล้ายคุณลุงตอนหนุ่มๆ"

รอยประหลาดใจจุดประกายในดวงตาตรียะ ขณะที่พลอยจันท์
ออกปากต่อมา

"แต่น่าจะดูไม่เท่า"

"พอบอกว่าผมเหมือนแม่...ไม่เหมือนใครอื่นอีกแล้วครับ"
ประโยคพูดออกจะจงทรงลักหน้อย ทว่าเนื้อเสียงเรียบเรื่อยไว้รอย
ประศดประชัน ดวงตาที่พราวระยับขึ้นมาน้อยๆ ทำให้ใบหน้าคร้าม
คมสันน้ามองขึ้นอีก

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังในลำคอพลอยจันท์

"จะบอกว่าเหมือนใครก็เถอะ ป้าบอกได้อย่างหนึ่ง...ทั้งตรงแล้ว ก็ตรัยนะเลือดพิสุทธาแท้ๆ เชียว ยิ่งนัยน์ตาพราวอย่างตรัยด้วย ละก็ หวังว่าคงไม่ไปทำให้สาวๆ ที่ไหนน้ำตาตกหรอกนะจ๊ะ"

เสียงหัวเราะของตรัยดังขึ้นมา ในขณะที่ผู้เป็นพี่ชายยังคงมีให้เพียงรอยยิ้ม

"พี่ตรองนะ ให้ผู้หญิงสวยแค่ไหนก็รักไม่เท่างานหรอกครับ"

"อ้อ...อย่างนั้นหรือ งั้นเราละตรัย ทำทางขี้เล่นอารมณ์ดี เห็นทีจะทำสาวๆ น้ำตาตกมาหลายคนแล้วสินะ"

"ที่ไหนได้ ยังไม่มีผู้หญิงคนไหนสนใจจะน้ำตาตกกับตรัยสักคนที่สำคัญทำให้ใครร้องไห้ไม่ได้หรอกครับประเดี๋ยวแม่จะไม่รัก...ตรัยอยากเป็นลูกรักของแม่ตลอดไป"

"ลูกชายคนเล็กเรานี้ปากดีนะ แล้วดู ประจบแม่เก่งเสียด้วย..."

พลอยจันทร์มองหลานชายคนเล็กที่หันไปส่งยิ้มเอาใจแม่ ในขณะที่คนเป็นพี่แม่ทำทางจะค่อนข้างนิ่งกว่า แต่ในดวงตาที่มองแม่อีก่อนแสงนำมองนัก โบหน้าอ้อมเอิบและแววตาเปี่ยมสุขของทิพย์อากาศที่มีลูกคลอเคลียอยู่ใกล้ๆ แสดงชัดถึงความผาสุกในชีวิต ถึงอย่างนั้นเครื่องแต่งกายขาวล้วนราวไว้ทุกข์ของคนทั้งสามก็บอกเป็นนัยถึงการได้พบกันครั้งนี้

"ได้เจอกันเกือบพร้อมหน้าคราวนี้...เพราะเรื่องของทินสินะ"

"คะ" เสียงที่ตอบแผ่วเบา

รอยยิ้มบนใบหน้าทิพย์อากาศถูกแทนที่ด้วยรอยเศร้า คิดถึงพี่ชายคนเดียว...ความสูญเสียไม่คาดฝันที่ไม่ทันได้เตรียมใจ ใครจะนึกว่าการพบกันเมื่อเขาเดินทางไปเยี่ยมเธอและครอบครัวเมื่อสองเดือนก่อนจะเป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งดูเหมือนเธออาจทำให้พี่ชายจากไปโดยที่ยังมีเรื่องติดค้าง

สายตามองไปยังลูกชายคนโต ครั้งสุดท้ายที่พี่ชายเดินทางไปหา

มีบางเรื่องที่ยังไม่ได้รับปาก...เรื่องตรง

‘พ็อยากฝากบ้านพิสุทธาไว้กับตรง’

คำขอของพี่ชายที่ใช้ว่าจะร้างไร้ทายาทของตน แต่มีถึงสอง แม่คนโตจะเป็นหญิงแต่คนเล็กก็เป็นลูกชายที่ย่อมสี่บสายตระกูลพิสุทธาได้ ทำให้ทิพย์อาภาในวันนั้นไม่อาจตกปากรับคำ ไม่คิดจะปริปากบอกใครเสียด้วยซ้ำทั้งๆ ที่สีหน้าพี่ชายในวันนั้นดูทุกข์ใจจนติดตาค้น กระทั่งได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของเขานในเวลาต่อมา

จดหมายที่ทนายความประจำตระกูลส่งไปถึงทำให้รู้สึกติดค้างพี่ชาย จนสุดท้ายต้องเอ่ยปากกับครอบครัว ธันวาคมนั้นไม่มีความเห็นใดๆ เลยนอกจากแล้วแต่ความสมัครใจของลูกชาย และตริยะเองก็ถามเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

‘แม่จะหายรู้สึกติดค้างคุณลุงไหมครับ’

ที่คนเป็นแม่ตอบไปวันนั้นคือไม่ว่าความรู้สึกที่ตนมีกับพี่ชายจะเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญเท่าความสุขของลูก ทิพย์อาภายังจำรอยจูบของลูกชายบนสองข้างแก้มเมื่อเขากระซิบบอกรักแม่ได้แม่น ก่อนที่เขาจะบอกว่าอยากลองใช้ชีวิตที่เมืองไทยสักพัก

‘ถ้าไม่สบายใจที่ต้องอยู่ก็ไม่ต้องหอรอกนะลูก’

ทิพย์อาภาเคยทักท้วง เลียงมากับมือทำไมจะไม่รู้ ความสุขของลูกคือการได้อยู่ได้ทำในสิ่งที่เขารักและสบายใจ แต่ลูกชายก็ยังให้คำมั่นหนักแน่น

‘ครับ รับรองว่าถ้าไม่สบายใจจะกลับไปบ้านเรา’

เท่านั้นเอง แล้วครอบครัวของเธอจึงเดินทางกลับมาเมืองไทยในครั้งนี่ ซึ่งเป็นการเดินทางที่จำต้องทิ้งสมาชิกคนหนึ่งไว้ตามลำพัง

"ถ้าตรงต้องอยู่เมืองไทย ทิพย์ขอฝากลูกกับพี่พลอยได้ไหมคะ"

แม้รู้ว่าลูกชายดูแลตัวเองได้เป็นอย่างดี แต่ว่าทิพย์อาภาก็ยังห่วงผู้เดียวที่เธอเชื่อว่าจะฝากฝังลูกที่ต้องแยกห่างนับแต่นี้ได้มีเพียงคนที่

เคยให้ความอ่อนใจแก่ตัวเองเมื่อครั้งยังเยาว์ได้อย่างพลอยจันทร์
เท่านั้น

รอยประหลาดใจปรากฏในดวงตาพลอยจันทร์วูบเดียวเท่านั้น
ก่อนที่เจ้าตัวจะถามกลับไป

"นั่นก็คงเป็นตรองสินะ ที่ทินขอน้องทิพย์"

ทิพย์อาภาไม่แปลกใจเลยที่พลอยจันทร์รู้เรื่องระหว่างเธอกับ
พี่ชาย ต่อให้เลิกร้างไม่อาจต้องเป็นทองแผ่นเดียวกันได้ แต่เธอรู้ดี
ผู้หญิงตรงหน้านี้เป็นคนที่พี่ชายไว้ใจยิ่งกว่าใครทั้งหมด ดีไม่ดีจะ
ยิ่งกว่าคนในบ้านพิสุทธาเสียด้วยซ้ำ จึงเป็นธรรมดาที่พลอยจันทร์
จะล่วงรู้เรื่องสำคัญเกี่ยวกับลูกชายคนโตของเธอ

"ค่ะ" บอกรอกออกไปแล้วก็ได้ยินประโยคที่ทำให้ทิพย์อาภาแสนจะ
โล่งใจ

"อย่าได้ห่วง ต่อให้น้องทิพย์ไม่ฝาก พี่ก็ถือว่าตรองกับตรัยเป็น
หลาน...ลูกของน้องสาวที่พี่รักเป็นที่สุดเสมอแหละ"

สองพี่น้องแยกไปพร้อมกันราวกับจะสมัครเป็นเพียงผู้ฟัง
ดวงตาที่บางครั้งมองสบกัน คนหนึ่งอาจอ่อนแสงละมุนและอีกหนึ่ง
ก็นิ่งลึก ทว่าสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือแววตามั่นคงอย่างคนเชื่อมั่นใน
ตัวเอง ทำที่ทะนุถนอมแม่ทำให้พลอยจันทร์เกือบแน่ใจ ชายหนุ่ม
ทั้งสองอาจล่วงรู้ถึงความเป็นรองในบ้านพิสุทธาของผู้เป็นแม่
เมื่อครั้งอดีต

ความเป็นเพื่อนบ้านมาแต่รุ่นปู่ย่าตาทวดทำให้พลอยจันทร์
พอจะล่วงรู้ถึงเรื่องราวภายในบ้านพิสุทธาอยู่บ้าง โดยเฉพาะความเป็น
รองพี่ชายทุกด้านของทิพย์อาภา ที่มีสาเหตุเพียงเพราะเกิดเป็น
ลูกผู้หญิง ซึ่งไม่อาจสืบสายสกุล 'พิสุทธา'

ในบ้านที่เห็นความสำคัญของลูกชายมากกว่าลูกสาว แถมแม่ยัง
ด่วนจากไปตั้งแต่ลูกสาวยังเล็กนั้น เด็กหญิงตัวน้อยที่ต้องเผชิญหน้า

กับความห่างเหินของผู้เป็นพ่อที่ทำราวกับไม่สนใจใยดีจะหาความ
อุ้นใจจากที่ไหนได้ แม่พี่ชายจะรักและอาทรน้องทว่าก็เป็นผู้ชาย จะให้
คลุกคลีคอยโอ้อาใจ ก็ไม่มีใครเป็นต้นแบบสอนให้รู้จักรักและดูแล
น้องซึ่งเป็นผู้หญิง

ทิพย์อาภาที่พลอยจันทรรู้จักมาแต่เล็กแต่น้อยจึงเป็นหญิงสาว
ที่เจียมเนื้อเจียมตัวว่าพ่อไม่รัก และไม่ยอมให้พี่ชายหมดเอ็นดู จะทำ
สิ่งใดก็คอยระมัดระวัง เก็บความต้องการของตัวเองไว้ทีหลัง
เพียรพยายามทำตัวเป็นลูกและน้องที่ดี ด้วยเกรงจะระคายความรู้สึก
ไม่ใยดีที่พ่อบังคับให้เป็นทุนเดิมอย่างน่าเห็นใจ

พลอยจันทรในอดีตเคยเฝ้าภาวนา ขอให้ทิพย์อาภาหันกลับมารัก
และทำอะไรเพื่อตัวเองบ้าง ไม่นึกว่าเมื่อวันที่เฝ้าหวังมาถึง การลุก
ขึ้นมารักตัวเองของทิพย์อาภาจะเท่ากับทำให้เธอต้องเหมือนถูกตัดขาด
จากครอบครัว ด้วยเป็นสิ่งที่ฝืนขัดความประสงค์ของผู้เป็นพ่อ

แต่ความรัก...จะให้โทษผู้มีรัก และไม่อาจรักผู้ที่ไม่มีใจผูกพัน
ได้หรือ

การออกเรือนไปกับจันหา ไม่ใช่ผู้ที่คุณเทพหมายตาจะให้เป็น
เขยนั้น แม้เป็นคนนอกแต่พลอยจันทรถือว่าเป็นสิทธิ์อันชอบธรรมของ
ทิพย์อาภาที่จะเลือกเพื่อตัวเอง และยินดีสนับสนุนเต็มที่แม้จะทำให้
พ่อของอดีตคนรักชุนเคืองในตัวเธอก็ตาม

มือของตริยที่ไล่แขนแม่เบาๆ และรอยยิ้มของสองพี่น้องที่
เพียงหันไปมองแม่ซึ่งพรายในหน้าแทบจะตลอดเวลาที่เห็นบอกให้รู้
การตัดสินใจเพื่อตัวเองครั้งเดียวของทิพย์อาภาจะเป็นการตัดสินใจ
ที่ถูกต้อง มาวันนี้เมื่อได้รู้เห็นการตัดสินใจอีกครั้งของทิพย์อาภา
เพื่อบ้าน 'พิสุทธา' พลอยจันทรจึงนึกไม่สบายใจอยู่เงียบๆ คิดเสีย
ด้วยซ้ำว่าเพื่อนที่ลวงลับไปช่างเห็นแก่ตัวนัก แล้วยกอดไม่ได้ที่จะ
เอ่ยปากถามผู้ที่คนเป็นแม่ฝากฝังอยู่เมื่อครู่

"ตรอง...ป่าถามได้ไหม เต็มใจหรือเปลากับคำขอร้องของคุณลุง"

"เพื่อแม่ แม่คนเดียวเท่านั้นครับ" น้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่ฉะฉานชัดเจนเช่นเดียวกับประกายตามันคง

"แต่เป็นตรองนะที่ต้องอยู่กับการตัดสินใจนั้น กังวลบ้างไหมว่า อาจจะต้องมีเรื่องให้ยุ่งยากใจ"

ที่พลอยจันทรได้เห็นคือสายตาอ่อนโยนของผู้เป็นลูกที่มองแม่ ขณะที่แม่ส่งมือหนึ่งไปลูบไหล่แข็งแรงของเขา

"แม่ทำเพื่อความสุขของเรา...ผม น้อง พ่อเสมอ ถ้าต้องทำเพื่อความ
สุขของแม่บ้าง จะเป็นอะไรไปละครับ ที่สำคัญผมเป็นผู้ชาย...
ดูแลตัวเองได้ คงถูกทำให้ยุ่งยากใจไม่ได้ง่ายหรอกครับ"

คนเป็นน้องหัวเราะเบาๆ ก่อนสนับสนุนคำพูดของพี่ชาย

"ป่าพลอยไม่ต้องห่วงหรอกครับ คนอย่างพี่ตรอง...ไม่ทำอะไร
เพราะผืนใจเด็ดขาด ได้คือได้ แต่ถ้าไม่ได้ต่อให้มีคนมาดั้นตายน
ตรงหน้าก็ไม่ทำหรอกครับ"

"จันทรหรือ..." พลอยจันทรพอจะหัวเราะออกมาได้บ้างเมื่อเห็น
ท่าทางของชายหนุ่มทั้งสอง

"ถ้าอย่างนั้นป่าก็จะขอเป็นหน่วยสนับสนุนเต็มที่ก็แล้วกันนะ
มีอะไรให้ช่วยก็บอก อย่าได้เกรงใจเป็นอันขาด ขอให้จำไว้เสมอว่า
สำหรับป่าแล้ว ตรอง ตรีัย น้องทิพย์ รวมถึงพ่อของพวกเขาสองคน
ก็เป็นน้องเป็นหลาน ไม่มีทางเป็นอื่นไปได้นอกจากนี้"

ความปรารถนาได้อย่างจริงใจที่ได้รับเสมอมาจากผู้ที่อยู่ตรงหน้า
ทำให้ทิพย์อาภายกมือไหว้ด้วยความซาบซึ้งจากหัวใจ ขณะที่
พลอยจันทรอดถามไม่ได้

"แล้วนี่มีใครรู้เรื่องตรองบ้าง"

"ทิพย์ก็ไม่แน่ใจค่ะ ไม่รู้ว่าพี่ทินบอกกล่าวกับใครบ้าง มานี้ก็ยังไม่
ได้พบคุณพ่อเลย"

"ได้ยินมาว่าสุขภาพไม่ค่อยดี ตอนกินเสียถึงกับทรุดแล้วก็เก็บตัวเงียบจนไม่ค่อยจะมีใครได้พบท่านสักเท่าไร คงรู้สึกว่าคุณเองไม่เหลือใครแล้วกระมัง"

ทิพย์อาภาหลุบสายตามองต่ำ ซ่อนแววตาหมอง ลีกลงไปในใจ เธอรู้สึกผิดเสมอที่ทอดทิ้งท่าน ถึงกระนั้นก็เชื่อว่าแฟนสายตากลูกลูกชายที่ไล่แม่มาเบาๆ เปรยด้วยน้ำเสียงเหมือนสิ่งที่กำลังสนทนาไม่ได้สลักสำคัญอะไรนัก

"อาจอยากหนีหน้า ไม่อยากพบใครเท่านั้นก็ได้มั้งครับ"

ท่าทางของหลานชายคนโตทำให้พลอยจันทร์อมยิ้ม แม้จะเห็นอาการหน้าสลดของทิพย์อาภาแต่ก็อดพูดแทงใจดำตริยะด้วยน้ำเสียงคล้ายปลงไม่ได้

"หรืออาจจะหมายความว่าไม่มีใครคิดถึง ไม่อยากพบท่านเลยก็ได้เหมือนกันนะจ๊ะ" ถามไปแล้วพลอยจันทร์ก็คิดถึงการพบกันครั้งสุดท้ายระหว่างเธอกับทินกร

'เลือดจะจางบ้างแต่ก็ยังขุ่นกว่าน้ำ หากเกิดอะไรขึ้นกับฉัน คุณพ่อหรือบ้านพิสุทธาก็จะเท่ากับไม่เหลือใคร...เว้นแต่น้องกับหลานเท่านั้นเอง'

นัยประโยคฟังประหลาดในวันนั้นของทินกรที่เจ้าตัวขยาดความเพียงหวังจะขอให้หลานชายคนหนึ่งคืนสู่บ้านพิสุทธานั้นยังแหว่ติดหูไม่รู้หรือกว่าทำไมทินกรจึงอยากฝากบ้านพิสุทธาไว้กับหลานมากกว่าลูก แต่เธอก็พร้อมที่จะสนับสนุนเขา ขณะเดียวกันก็หนักใจอยู่เงียบๆ เมื่อคิดถึงภรรยาและลูกทั้งสองของทินกรที่ไม่แน่ว่าจะยอมรับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ หรือเปล่า

สิ่งใดจะเกิดขึ้นบ้าง...พิสุทธาลัย...บ้านพิสุทธา...จะลุกเป็นไฟด้วยความขัดแย้งอีกครั้งหรือไม่ เธอคงทำได้แค่เอาใจช่วยไม่ให้ไฟนั้นแผดเผาผู้หนึ่งผู้ใดที่เธอรักเท่านั้นหรือกระมัง

บทที่ 1

ห้าเดือนต่อมา...

ลมร้อนที่ปะทะเข้าหาเมื่อเปิดประตูระเบียงทำให้พีรภาร์ชะงักไปชั่วครู่ก่อนก้าวออกไป หน้าหนาวลอลอยยังยืมแยมสดใส่แม่มีเหงื่อซึมซิดโรผม ดวงตาพร่างเป็นประกายราวน้ำค้างต้องแสงอรุณทอดผ่านแนวต้นไม้ที่ปลูกล้อมสระว่ายน้ำซิดสวนหย่อมซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนกลางของอาคารชุดทันสมัยในเมืองหลวง มองไกลอย่างที่อยากจะให้แลทะเลห่มุ่ยอดไม้และตึกรามบ้านช่องไปยังอาคารโคโลเนียลริมแม่น้ำเจ้าพระยา ที่ซึ่งมีโอกาสไปเยือนเมื่อห้าเดือนก่อน และพรุ่งนี้จะได้กลับไปอีกครั้ง

สิ่งที่อยากเห็นในแนวสายตาอาจถูกบดบังทวารอยยิ้มของเธอหาได้จาง แม้มองไม่เห็นภาพอาคารหลังนั้น แต่ก็จินตนาการได้อย่างแจ่มชัด เช่นเดียวกับเสียงบันของพี่ชายที่ยังแว่วติดหู

‘หาเรื่อง ว่าแล้วเขี้ยวที่ขอตามไปกรุงเทพฯ เมื่อหลายเดือนก่อน อ่อนจะพักพิสูทล้วยให้ได้เพราะอย่างนี้เอง ไปดูลาดเลา!’

หลายเดือนก่อนพีรภาร์อ่อนขอตามพี่ชายลงมาติดต่อธุรกิจ

ของครอบครัวที่กรุงเทพฯ และยื่นกรานจะพักที่พิสุทธาลัยจริง
อย่างที่เขาวา แต่ครั้งนั้นเธอเพียงอยากเห็น 'ตึกฝรั่ง' ที่คุณยายเล่า
ให้ฟังก่อนที่จะถูกทุบทิ้งเท่านั้น ไม่ได้คิดจะดูลาดเลาะอะไรอย่าง
ที่โดนกล่าวหาสักนิด

การที่เธอได้มาอยู่ที่นี้และจะได้กลับไปยังโรงแรมแห่งนั้นอีกเป็น
การตัดสินใจหลังจากนั้นต่างหาก

'หาความน้อง พร้มไปดูแลแล้วจิตใจที่หลังต่างหาก อีกอย่างนั้น
นะโรงแรมห้าดาวติดอันดับหนึ่งในห้าของโรงแรมที่ดีที่สุดจาก
เสียงโหวตของนักเดินทางเซียวนะ ได้ฝึกงานที่นั่นพร้มจะได้มีโปรไฟล์
ดี ๆ ติดตัวไว้' พี่ภรวให้เหตุผล แต่พี่ชายก็เชื่อว่าระยอมราขอให้

'โรงแรมห้าดาวที่เซียงใหม่เยอะเยะ ดันอยากเข้ากรุงเทพฯ
ไปฝึกงานที่พิสุทธาลัย หาเรื่องออกจากบ้านแท้ๆ'

ผู้เป็นพี่นไปถึงหลักสูตรการศึกษาของน้องสาวในสาย
การจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว ที่นักศึกษาจะต้องฝึกงาน
ในสถานประกอบการจริงก่อนภาคเรียนสุดท้ายเพื่อรับปริญญา ซึ่งเขา
ไม่เห็นด้วยสักนิดกับการเลือกฝึกงานที่โรงแรมในกรุงเทพฯ ซึ่งจะทำ
ให้พี่ภรวต้องห่างบ้านเกือบสามเดือนทีเดียว

พี่ภรวเป็นลูกสาวคนเล็กของครอบครัวที่มีพี่ชายอีกสอง
อายุที่ห่างจากพี่ชายคนรองเกือบหนึ่งรอบทำให้เรียกว่าเป็นลูกหลง
เห็นจะได้ ในครอบครัวที่สมาชิกส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย การมีเด็กหญิง
ตัวน้อยๆ ถือกำเนิดขึ้นมาทำให้เธอกลายเป็นยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ
ของคนทั้งบ้าน แม้ในเวลาต่อมาที่ต้องเสียแม่จนพ่อต้องจำใจยกเธอ
ให้คุณยาย น้องสาวฝาแฝดของคุณตาแท้ๆ ซึ่งครองตัวเป็นโสด
รับไปช่วยเหลือถึงดูแลแต่บ้านที่อยู่ในรั้วรอบขอบชิดเดียวกัน แต่อยู่คนละ
หลังห่างไม่เท่าไรก็ยิ่งทำให้เธอถูกห้อมล้อมไปด้วยสมาชิกทั้งหมด
อยู่ดี

การได้เติบโตภายใต้การเลี้ยงดูของคุณยาย แม้ไม่ใช่ยายแท้ๆ แต่ก็ทำให้เธอผูกพันกับท่านนัก นิตานก่อนนอนที่พี่รภาร์มักอ่อนขอให้ท่านเล่าให้ฟัง ก็คือเรื่องราวในอดีตของบรรพบุรุษ พื้นเพเดิมที่เป็นคนกรุงเทพฯ ของพวกท่านทำให้พี่รภาร์สนใจความเป็นมาเป็นไปที่ทำให้คุณหวดย้ายรกรากพาครอบครัวไปอยู่เชียงใหม่ ยิ่งได้เห็นคุณยายนั่งนิ่งๆ ทอดสายตามองไกล ในมือมีภาพตึกฝรั่งเศสริมน้ำเจ้าพระยาหลังหนึ่งก็ยิ่งอยากรู้

และเมื่อได้รู้จึงเข้าใจ ที่คุณยายครองตัวเป็นโสดมาเนิ่นนาน แม้มีชายหนุ่มมากหน้าหลายตาแวะเวียนมาติดพันนั้นก็ด้วยเรื่องราวในหนหลังที่ท่านทิ้งไว้ที่บ้านเดิมนี้เอง

การได้เห็นชีวิตคู่ที่ยืนยาวเคียงกันอย่างผาสุกจนวาระสุดท้ายของตายายแท้ๆ รวมถึงการได้เห็นแววตาของพ่อยามระลึกถึงแม่ของเธอที่ล่องลับ ทำให้พี่รภาร์ศรัทธาในคำว่า ‘คู่ชีวิต’ ยิ่งพ่อมั่นคงต่อแม่แม้ท่านตายจากโดยไม่คิดมองหาแม่เลี้ยงให้ลูกทั้งสาม เธอจึงหวัง อยากให้คุณยายมีใครสักคนเป็นคู่ชีวิตของท่านบ้าง เคยถามเสียด้วยซ้ำว่าท่านเคยมีความรักบ้างหรือไม่

‘ความรัก...บางครั้งก็ไม่ได้มาพร้อมกับคำว่าคู่ชีวิต คนบางคนอาจมีรักเพียงเพื่อจะได้รักก็พอใจ และไม่ว่าเนิ่นนานแค่ไหนก็ยังคงรักอยู่อย่างนั้น รักชั่วฉินฉินตรีที่ไม่อาจรักใคร่อื่นแทนได้มีอยู่จริงๆ นะลูก สำหรับบางคนยืนยงด้วยอนุสรณ์’

หญิงสาวที่ไม่รู้เดียงสากับความรักร่วมไม่เข้าใจว่าความรักใดหนอ เหตุใดจึงพันผูก ตราทรงใจใครสักคนได้ปานนั้น เรื่องราวแต่หนหลังที่บ้านเกิดของคุณยายและชาว ‘ตึกฝรั่ง’ ซึ่งเปรียบได้กับอนุสรณ์แห่งรักที่ท่านเล่าว่าสร้างขึ้นด้วยหัวใจรักของใครคนหนึ่งกำลังจะถูกทบทึงในอีกไม่นาน ทำให้อยากมาเห็นกับตาสักครั้ง ก่อนที่จะไม่มีโอกาสอีก แล้วก็ชอบใจตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เห็นทันที

‘ตึกฝรั่ง’ วางร้างยังคงความงามทางสถาปัตยกรรมไม่ได้เก๋าคำคร่ำ ตัวอาคารเงียบเหงาแน่นโถงโปร่งสะอาดตา พื้นที่โดยรอบจัดเป็นส่วนหย่อมราวพาร์กย่อยๆ สำหรับเดินทอดอารมณ์เล่น ในยามตะวันลับลาก็สว่างกระจ่างด้วยไฟสนามนำเดินเล่น

ตึกหลังนี้สร้างขึ้นจากหัวใจรัก และได้รับการดูแลด้วยความรักอย่างที่คุณยายเล่าให้ฟังจริงๆ

เชื่อว่าตึกฝรั่งจะไม่ถูกทุบทิ้งอีกแล้วทำให้พีรภาร์ตื่นตื่น และตัดสินใจเลือกฝึกงานที่พิสุทธาลัยตามหลักสูตรปริญญาตรีที่ศึกษาอยู่ที่

อาจเท่ากับต้องจากบ้านไปหลายเดือนแต่โอกาสที่ผ่านเข้ามาทำให้เธอตัดสินใจแลก แม้ว่าจะต้องพยายามซักแม่น้ำทุกสายมาโน้มน้าวสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่ชายที่ยากยิ่งกว่าใครทั้งหมด

‘กรุงเทพฯ เป็นผู้หญิงจะอยู่คนเดียวยังไง’

‘บ่นยิ่งกว่าพ่อกับคุณยายเสียอีก อย่าบอกนะว่ากลัวจะคิดถึงพริ้ม แหม...ห่างน้องแค่สามเดือนเองน่า’

‘ธูระ! กลัวจะโดนใช้ให้ขึ้นลงเชียงใหม่ กรุงเทพฯ ไปซะเง้อดูตัวอยู่อย่างเราสิไม่ว่า หาเรื่องให้คนอื่นยุ่งวุ่นวายแท้ๆ เลยยายพริ้ม’

คนพูดทำท่ารำคาญ ทว่าพีรภาร์รู้ดี พี่ชายใจหายเช่นเดียวกับพ่อและคุณยาย หาไม่แล้วคงไม่เดินทางมาจัดการตระเตรียมที่พักสำหรับช่วงเวลาที่เธอจะต้องฝึกงานที่กรุงเทพฯ ด้วยตัวเอง แม้จะเป็นของเพื่อนสนิทแต่ค่าเช่าก็สูงลิบลิว อาจทำเป็นบ่นว่า ‘กั๊ดพินจ่าย’ แต่ก็เป็นสปอนเซอร์จ่ายให้ทั้งหมด มิใช่ที่พีรภาร์จะหาห้องเช่าที่อื่นมา เสนอก็ยังยื่นกรานไม่ยอมให้เปลี่ยน เพราะนอกจากทำเลที่ตั้งจะใกล้พิสุทธาลัย สะดวกสำหรับการเดินทาง ที่นี้ยังมีมาตรการรักษาความปลอดภัยเยี่ยมสมราคาให้พอจะวางใจได้

'ซีก็เี่ยจเห็นพอกับคุณยายข่มตานอนไม่หลับเพราะห่วงเรา'
พีรภาร์วู้ พี่ชายเองก็ห่วงเธอไม่น้อยกว่าใคร และแน่ใจว่า
ตลอดเวลาฝึกงานเธอต้องคิดถึงที่บ้านไม่น้อยกว่าพวกเขาเลย แต่ถึง
อย่างนั้นก็ยังยืนยันขอเอาแต่ใจในครั้งนี่

พิสุทธาลัย...ได้เข้าไปใกล้สถานที่ที่มีความหมายต่อคุณยายอีกนิด
แล้ว...แม้ว่าจะทำให้พี่พัทธ์ไม่พอใจนัก

"ร้อนเอาเรื่องเหมือนกันนะเนี่ย"

ไอ้ร้อนอ้าวของอากาศกลางเมืองหลวงทั้งที่ยังไม่เที่ยงทำให้คนชิน
กับอากาศเย็นตอนเช้าเบ้าหน้า ครูเตียวก็เลิกคิ้วประหลาดใจเพราะ
เสียงที่แว่วมากระทบหู

เหมี่ยว...

เสียงแมว? แมวใครกัน

พีรภาร์ขยับเข้าไปใกล้กันตกระเบียง ชะงักหน้ามองหาต้นเสียง
ที่ยังร้องให้ได้ยินอยู่แว่วๆ คอนโดมิเนียมหรูที่เปิดบริการแบบเซอร์วิส
อพาร์ทเมนต์ที่ออกแบบเป็นตัวยู ครอบคลุมพื้นที่ลานจอดรถสามชั้นรวม
ชั้นใต้ดิน บนสุดเป็นพื้นที่ส่วนกลางซึ่งมีทั้งฟิตเนส สระว่ายน้ำ และ
สวนหย่อมนั้น บนต้นไม้ที่ปลายยอดอยู่ต่ำลงไปจากห้องพักของเธอ
สองชั้นมีเจ้าตัวยูตัวหนึ่งกำลังเกาะกิ่งไม้ร้องไม่หยุด

"นั่นไง ที่นี่อนุญาตให้เลี้ยงแมวด้วยเธอเนี่ย"

ชนสีหมอกยาวสวยสะอาดแถมปลอกคอสีน้ำตาลบอกให้รู้ว่า
เจ้าของ ทำทางกระวนกระวาย ลิ่นห้อยเพราะแดดจัดจ้าที่ตั้งตัว และ
ไม่ว่าจะชะเง้อมองทางไหนก็ไม่เห็นใครสักคน ทำให้เธอเลิกคิดเสียเวลา
ถอยกลับเร่งฝีเท้าไวกๆ พร้อมกับพึมพำ

"รอเตียวนะเจ้าเหมี่ยว อย่าเพิ่งเป็นลมแดดไปเสียก่อนละ"

ร้วงแน่!

เท้าที่ลื่นปรี๊ดและมือข้างเดียวที่กำลังจะเหนียวกึ่งไม้ไว้ไม่อยู่ ทำให้พิรภวารู้ทันทีว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตัวเอง ไม่ได้เตรียมใจว่าต้องตกต้นไม้แต่เห็นทีจะเสียนไม้ได้ เธอหลับตาปี๋ ห่อตัวกอดแมวมที่คิดว่าได้หันอย่างเป็นห่วง นึกภาวนาว่าหญ้าใต้ต้นลีลาวดีจะไม่ใจร้ายกับเธอนัก

"โอ๊ย!" พิศภวร้อง

ใช่ เธอเจ็บตัว แต่เพราะปลายเล็บคมๆ ของเจ้าชนพู่ที่ผวจิกท้องแขนเข้าให้ ไม่ใช่ร่วงกระแทกพื้นอย่างที่นึกกลัว สิ่งที่รองรับร่างเธอไว้อาจแข็งแรง ทว่าก็นุ่มนวล แถมยังพูดได้เสียด้วย

"โอ ก็อต ยู...คุณปลอดภัยแล้ว"

I got you...ผมได้ตัวคุณนั่นหรือ!

พิรภวรู้สึกตาเดียนั้น แล้วก็นิ่งงันเมื่อเห็นเงาสะทอนใบหน้าตัวเองในดวงตาโล่งอกของคนแปลกหน้า ขณะที่เจ้าตัวปุยที่ทำให้ต้องปายปิ้นต้นไม้มือครูชยับตัวตลอดแขน กระโดดผลุงหายไปอีกทางอย่างรวดเร็ว

"คุณโอเคหรือเปล่า"

เสียงถามทุ่มนุ่มของชายหนุ่มเรียกสติคนที่เอาแต่จ้องนิ่ง ใบหน้าขาวล่อของคนที่ถูกช้อนรับไว้ในอ้อมแขนของเขาทั้งร่างชานับสี่ชมพู่ระเรื่อทันที

โอเคั้นหรือ ไม่! การตกอยู่ในอ้อมแขนของคนแปลกหน้า ทั้งตัวอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ไม่ใช่อะไรที่ใกล้เคียงกับคำว่า 'โอเค' แน่ๆ

"เอ่อ...ปะ...ปล่อย ฉันจะลง"

เจ้าของอ้อมแขนแข็งแรงวางพิรภวลงตามที่ถูกร้องขอ แต่แรงเจ็บแปลบที่เท้าข้างหนึ่งเมื่อเธอได้เหยียบบนพื้นด้วยตัวเองก็เกือบทำให้ทรุดตกลงไปอยู่กับพื้นแล้ว ถ้าไม่ได้วงแขนที่เพิ่งให้อิสระแก่เธอช้อนรับไว้เสียก่อน

"ข้อเท้าคงแพลง เดินน่าจะไม่ใช่"

"เอ่อ...ไม่เป็นไร ไม่ต้อง ฉันยังพอเดินได้"

พีรภวปฏิบัติธรรม มือยกกันพร้อมกับเบี่ยงตัวพยายามขยับกายห่าง
แม้ท่าทางเจ้าของมือใหญ่จะชัดว่าตั้งใจเพียงยื่นมือมาช่วยเหลือไม่ได้
คิดฉวยโอกาสเกินเลย แต่อย่างไรเสียก็เป็นผู้ชายแปลกหน้า

"ไม่ใช่หรอก อยู่หนึ่งๆ เอะ เตียวจะปวดกว่าเดิม"

"ฉันไม่เป็นไรจริงๆ"

คนถือคิดว่าถ้าล้มต้องลุกเองให้ได้พยายามทรงตัว ไม่นึกว่าจะได้
เห็นอาการนิ้วหน้ามองด้วยสายตาทึ่งระอาของคนที่ยังไม่ยอมให้เธอได้
ทิ้งน้ำหนักลงบนสองเท้าตัวเองเต็มที่

"คุณนี่ท่าทางดีนะ เคยมีคนบอกหรือเปล่า ปีนต้นไม้เป็น
เรื่องอันตรายของเด็ก"

คนฟังคอแข็งขึ้นมาเดี๋ยวนั้น กัดฟันออกแรงบิดมือใหญ่ให้พัน
เนื้อตัวทันที แต่ก็เชื่อว่าสำเร็จ

"แล้วเคยมีคนบอกคุณหรือเปล่า การดำหนิโดยไม่รู้ต้นสาย
ปลายเหตุ ตัดสินและยื่นมือเข้ามายุ่งเรื่องคนอื่นโดยที่เจ้าตัวเค้าน
ไม่ได้ร้องขอเป็นเรื่องเสียมารยาท"

ชายหนุ่มชะงัก มือที่ยึดเธอไว้เหมือนจะกระชับแน่นขึ้นแม้จะ
เพียงนิดเดียวเท่านั้น

ใช่! เธอกำลังย่อนว่าเขาสาละน ใครใช้ให้เขามองเธอเหมือน
เด็กชนๆ ชอบหาเรื่องน่าเอือมระอากันล่ะ

พีรภว้มองดวงตาแววับขึ้นมาวูบหนึ่งของเขา พร้อมรับมือกับ
ปฏิกิริยาที่จะได้รับโต้ตอบกลับมา เกือบแน่ใจว่าจะได้พบท่าทาง
แข็งกร้าวเสียด้วยซ้ำ แต่กลับไม่ใช่

"ขอโทษ"

"อะ...อะไรนะ..."

พีรภารังง ไม่นึกว่าจะได้รับคำขอโทษ

"จริงอย่างที่คุณพูด ผมไม่มีสิทธิ์ตำหนิคุณ และยิ่งไม่ควรตัดสิน การป็นขึ้นไปช่วยเจ้าเหมียวยุ่งของคุณ แต่เรื่องที่ยื่นมือเข้ามารับคุณ ไว้ไม่ให้กระแทกพื้นเมื่อครุ่นน่าจะพอชดเชย...แทนคำขอโทษได้ใช่ไหม"

"เอ่อ...มั้ง"

การขอโทษและยอมรับผิดด้วยท่าทางตรงไปตรงมาทำให้คน กล่าวหาทำตัวไม่ถูกเสียเอง ยิ่งในยามที่ได้เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนทั้งที่ มุมปากและในดวงตาที่ทำให้หัวใจโลดแรงอย่างน่าแปลกนั้น

คนอะไรตายยิ้มได้...แถมยังยิ้มได้อย่างน่ามองเสียด้วย

"ในฐานะที่ผมเป็นเจ้าของไอ้ตัวป่วนที่ทำให้คุณต้องป็นต้นไม้ จนเกือบบาดเจ็บ ขออนุญาตดูข้อเท้าคุณสักนิด...ได้ไหม"

"เจ้าของ?"

แล้วพีรภารังงจะอย่างไรได้นอกจากยอมให้เขาพาไปนั่งบน ม้านั่งมุมหนึ่ง ตามองชายหนุ่มนั่งบนสิ้นเท้าตัวเอง มือสัมผัสข้อเท้า ที่ดูเหมือนจะเริ่มบวมตุ่ยๆ ของเธอเอาไว้อย่างระมัดระวัง

เจ้าตัวฟูไม่ได้หายไปอย่างที่คิด สายตาใคร่รู้ของมันเยียมหน้า มองออกมาจากพุ่มไม้ไม่ไกลนัก

"น้ำมนต์"

"อะไรนะคะ"

แล้วพีรภารังงก็ได้เห็นดวงตาก็ได้อีกครั้งเมื่อชายหนุ่มเงยหน้า มายิ้มให้อย่างเป็นมิตร

"ไอ้ตัวยุ่งที่คุณช่วยลงมาจากต้นไม้เมื่อครุ่นะ มันชื่อน้ำมนต์ ส่วนผม...ผมชื่อตริยะ คุณจะเรียกว่าตรองก็ได้"

"แมวคุณจริงๆ เหรอ"

พีรภารังงถามอีกครั้งอยากให้เห็นใจ ไม่นึกว่าเซอร์วิสอาร์ทเมนต์ แห่งนี้จะยินยอมให้ผู้อาศัยเลี้ยงแมวได้

"งั้นก็ไปหาหมอ ทายา ทานยา หรืออาจจะต้องฉีดยาแล้วค่อย กลับมาประกอบ มาเถอะ ผมจะพาไปหาหมอเอง"

"หาหมอ...อือ ไม่ต้องมั้งคะ เจ็บเท่านี้เอง ฉันทนได้ อีกอย่าง רבกวนคุณเปล่านั้น"

"ผมรู้ว่าคุณทนได้ แต่ก็อยากให้רבกวน ที่สำคัญ...คุณเจ็บตัว เพราะแมวมผม ขอโทษนะครับ"

ลึนเสียง อ้อมแขนแข็งแรงก็ซ้อนร่างพิรภาร์ขึ้นมาอ้อมไว้อย่าง ง่ายดาย ไม่รอให้เธอได้ปฏิเสธ สองขาก้าวเดินตรงไปยังทางลงสู่ลาน จอดรถ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำอาคารรีบวิ่งมาช่วย เปิดประตูทันทีที่เห็น

"คุณพริ้ม! เกิดอะไรขึ้นเหรอครับคุณตรอง"

ภาพผู้อาศัยคนล่าสุดที่ผู้จัดการย้ายมาว่าเป็นน้องสาวของ เพื่อนสนิทเจ้านาย ขอให้ช่วยดูแลอำนวยความสะดวกอย่างดีใน อ้อมแขนของผู้อาศัยวิโอฟีที่ค่อนข้างจะชอบพออาศัยทำให้สมหมาย ตกใจ

"น้ำหนักปีนต้นไม้แล้วลงไม่ได้ คุณพริ้มต้องช่วยลงมาจนได้ เรื่องนะ" คนที่พิรภาร์ยังไม่ได้แนะนำตัวคืนกลับไปเรียกชื่อเธอตาม สมหมาย

"ตายแล้ว! เป็นอะไรมากไหมครับ แขนขาหักหรือเปล่า"

"ยังคะ พริ้มไม่ได้เป็นอะไร เอ่อ...คุณปล่อยฉันลงเถอะคะ ฉันเดินเองได้"

พิรภาร์เพ็งหาเสียงตัวเองเจอ พยายามดิ้นรนจะลงไปยืนด้วย ตัวเองให้ได้

"อยู่นิ่งๆ เดี่ยวก็ได้ล้มไปด้วยกันหรอก" เจ้าของอ้อมแขนที่ดูจะ มั่นคงกับการตัดสินใจของตัวเองบอก ก่อนหันไปหาสมหมาย

"ช่วยเปิดรถให้ผมหน่อยเถอะ"

ตรียะว่าพลาญปล่อยกุญแจที่พีรภาวีไม่รู้ว่เจ้าตัวเอาออกมา
เกี่ยวนิ้วไว้ตอนไหนให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ไม่มีใครสนใจ
สีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเธอเลยสักคนเดียว

หาหมอ! ทายา กินยา แล้วอาจจะต้องฉีดยาฉนั้นหรือ!

โธ้ย...แย่นั่นๆ ไอ่ 'ต้อง' สุดท้ายนี้ละที่จะทำให้แย่นั่นๆ เลย

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)